

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Eén beeld springt er voor mij uit in de tekst van Numeri:

Mozes die daar op de rand van de berg staat.

Hoog.

De wind door de haren-

En zo ver je kijkt het uitgestrekte land.

Uitzicht op het beloofde land.

Een eenzame man.

Hij staat op een kruispunt in het leven. Na een lange afgelegde weg,

de moeizame tocht door de woestijn,

de weg de berg op.

Geen gemakkelijke tocht, maar hij deed het. Leefde met een doel voor ogen. Een visioen.

Maar daar, boven op de berg wordt hem duidelijk:

Dat doel zal hij nooit halen. In zijn leven. Stilgezet wordt hij. Ingehaald door de feiten:

Jij zal nooit dat land betreden.

Al die dingen die je nog had willen doen, waarvan je dacht nog wel de tijd te hebben:

Tijd met elkaar, tijd om mooie dingen te bereiken, plekken te zien, levenstijd te hebben: Het mocht niet zo zijn.

Ineens realiseer je dat. Wordt het duidelijk.

Wordt ook duidelijk wat je nog door wilt geven, over wilt dragen, als erfenis achter wilt laten.

Mozes vraagt God om een leider voor het volk, zodat ze niet zullen dwalen als schapen zonder

herder. Zijn enige gedachten, nu zijn eigen einde in zicht gekomen is de kudde- zijn dierbare

mensen- het volk dat hij in eerste instantie helemaal niet wilde,

waarvoor hij zich ongeschikt, onbekwaam voelde.

Maar dat nu de belangrijkste plaats in zijn gedachten heeft, nu hij zelf niet meer kan.

Niet zijn biologische familie, maar de familie, de kudde die op zijn pad kwam. Aan zijn zorg

toevertrouwd werd. Door Gods liefde, visioen aan elkaar gegeven en aan elkaar gesmeed. Geen bloedbanden.

Op deze moederdag moet ik denken aan moeders, die geen moeder konden worden, maar op

andere manieren toch een moeder-relatie in het leven ontwikkelden. Met pleegzorg, adoptie,

een zorgzame connectie met iemand die een moeder ontbeert, die familie ver weg heeft.

Het leven loopt zo. Onverwacht komen er mensen op je pad. Niet zoals je dacht dat het zou

gaan. *“Life is what happens while making other plans”.*

Mozes vraagt om opvolging, zoals een jonge vrouw kan bidden om zwanger te raken of om een zwangerschap te volbrengen. En dat is ons niet altijd vergeven.

Maar dat Gods plan groter kan zijn dan jouw eigen plan- dat is iets wat een harde les kan zijn in het leven. Dat het niet gaat zoals jij hoopte, bad, wenste.

Ik zou me kunnen voorstellen dat Mozes daar op die berg God ter verantwoording roept. God uitfoetert. "Je had het toch beloofd" Dit is niet de afspraak, de deal!

Maar misschien is er wel al een moment van zelfinzicht geweest..
Want Mozes heeft fouten gemaakt- en zijn straf is gepast.

Ik zou me kunnen voorstellen dat Mozes zegt: Nou als het zo moet, dan keer ik God de rug toe, met zo'n God wil ik niets te maken hebben.

Teleurgesteld in het geloof, in de kerk, in Gods plan of nabijheid in jouw leven.

Maar nee, wonderlijk genoeg, zoekt Mozes God. Spreekt hem op een directe manier aan.
En kan hij verder dan zijn eigen begrenzing, beperking kijken:

Als ik niet meer de juiste persoon ben op deze plek, als ik niet kan helpen om Gods visioen, Gods koninkrijk op aarde te volbrengen-

Wat kan ik dan doen om het stokje over te dragen, aan iemand die beter geschikt is, misschien jonger- enthousiaster-

En misschien is daarin een rol voor mij weggelegd- om diegene als het ware in te werken- ten behoeve van het volk- van het beloofde land.

-of door zelfopofferende liefde bewogen, om zichzelf opzij te zetten, het de ander, de gemeenschap te gunnen, omwille van de toekomst je eigen plan, bezwaren in te trekken.

Ik kan me zo voorstellen dat dit soort momenten- waarin je jezelf als het ware overstijgt- op één hand te tellen zijn in ons leven.

Dat het gebeurt op van die plekken, zoals een bergtop: eenzaam, alleen, even weg uit de chaos van het dagelijks leven.

Dat God je als het ware optilt uit die dagelijkse routine,
doordat je zo vrij voelt, bevrijd van ego,

Of het leven je stilzet,

bij een verlies, een terminale ziekte, een chronische aandoening.

Dat je stil gezet wordt. Letterlijk en figuurlijk geen kant meer op kan. Aan je bed, stoel of huis gekluisterd bent.

Om dan vertrouwen in God als herder in jouw leven te behouden.

Om dan Gods aanwezigheid te blijven zoeken, God aan te spreken:

Niet om 'mijn wil geschiedde', maar Uw wil geschiedde.

Ten behoeve van geloof-hoop-en liefde, Gods koninkrijk op aarde.

En hoe ik daar-met mijn beperking, beperktheid aan kan meewerken,
mijn leeftijd, mijn verlies, mijn diagnose of ziekte.

Maar ook met alles wat ik te geven heb:

Mozes zegt: Moge de Heer iemand aanstellen.

Het is niet in mijn handen, ik leg mijn leven, mijn lot en het lot van het volk in Uw handen.

U Eeuwige, Vader en Moeder, bepaalt mijn leven.

En God geeft als het ware instructies. Hij zegt "Laat Jozua bij je komen". Het is een bevel- als
ware het de richtlijnen- de tien geboden, het testament, die met het volk meegaan om hen het
beloofde land in te geleiden.

En zo is ook met de Joden die vragen stellen aan Jezus: "Bent u de Messias?" De gezalfde, de
redder van het volk?

De vragen maken de dwaling duidelijk- hun onvermogen om het werkelijk te zien, vertrouwen:

Als je nu nog niet gezien hebt dat Hij het is.. dan was je waarschijnlijk erg met je eigen
drukdoenerij bezig. Hoorde en zag je niet met ogen van geloof.

-Verkondig het geloof, gebruik alle mogelijke middelen, zegt Franciscus, desnoods woorden.

Dat doet Jezus ten voeten uit, en vraagt hij van ons.

Een andere wijze- dieper-voller-liefdevoller:

Mijn kudde luistert naar mijn stem als ik roep, ik ken ze en ze volgen mij. Kan mijn stem in de
wereld, in hun leven ontwaren.

Die van de ware herder.

En wat er ook in mijn leven gebeurt, juist als het donker wordt, als ik dreig te verdwalen, al
struikelde ik, al zie ik in de verte het doodsravijn-

dan mag ik vertrouwen op de Heer, mijn herder,

Want daar in de verte lonken grazige wijden, zal hij mij als herder voeden en laven- geestelijk-
met zijn stok en zijn staf.

Met zijn leven laat hij de liefde en nabijheid van God de Vader zien. Hij leeft het met zijn leven
uit, gaf zijn leven daarvoor. Zoals een moeder voor haar kinderen. Zelfopofferend.

Zo is God nabij in ons leven- in en door en met Christus Jezus-

De weg, de waarheid en het leven-

Messias-

En zo vraagt hij ons vertrouwen te hebben, ons vertrouwen te stellen in Hem.

Hem aan te stellen als herder in ons leven.

En met ons leven zo te leven- dat we getuigen met ons leven: met onze gedachten, met wat wij
zeggen, doen, of niet doen.

Dat we getuigen van 'Uw wil geschiedde', niet mijn wil:

Ik leg mijn leven in uw hand, U bent mijn herder.

Amen